

Arrest

nr. 320 563 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI loco advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 29 maart 2022.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) hoorde verzoeker op 21 juni 2023 en op 22 september 2023. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

Op 11 januari 2024 bracht de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker ter kennis. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U gaf aan een soennitische moslim te zijn. U bent geboren op 27.06.1990 in het dorp Shengar Gul gelegen in het district Kunar en de provincie Chaghasarai. U trouwde 15 jaar geleden met Z. (...), samen hebben jullie 7 kinderen.

U leerde het vak van kapper in Asadabad. U startte uw eigen winkel in Asmar Bazaar. Op een dag, in het jaar 2011, sprak een klant, A. M. u aan. Hij werkte als tolk voor de Amerikanen in een nabijgelegen basis en vroeg of u geïnteresseerd was om in de basis als kapper aan de slag te gaan. Na overleg met de Amerikanen vertelde A. M. u dat ze akkoord gingen onder de voorwaarde dat u nieuw materiaal kocht en dat u enkel nieuw en proper materiaal mocht gebruiken in de basis. Na een aantal onderlinge afspraken met de Amerikanen werkte u vervolgens gedurende twee jaar elke woensdag en zaterdag van 8 uur tot 16 uur als kapper in de basis. Zes à zeven maanden na aanvang van uw kappersactiviteiten in de basis belde een talib u op. Hij zei dat de Taliban op de hoogte waren van uw werk bij de basis. U ontkende en zei dat uw winkel enkel dichtbij de basis gelegen was maar dat u niet in de basis werkte. U zette vervolgens uw kapperswerk gewoon verder bij de basis. Negen maanden na de eerste oproep, in het jaar 2013, werd u opnieuw gebeld door een talib. Hij zei dat de Taliban bewijs hadden dat u twee dagen in de week in de basis werkte en dat u zich moest voordragen aan de rechtbank, als u dit niet deed waren u en uw gezin in gevaar.

Diezelfde dag verhuisde u naar Jalalabad. Twee dagen erna ging u terug naar uw winkel in Asmar en naar de basis van de Amerikanen. U bracht hen op de hoogte dat uw leven in gevaar was door de samenwerking en dat u als gevolg hiervan uw werkzaamheden in de basis niet meer kon verderwerken. U verzamelde uw materiaal en reed terug naar Jalalabad. Een aantal dagen later verhuisde ook uw familie naar Jalalabad. Jullie woonde slechts een tweetal weken in Jalalabad in Kabulkamp. De veiligheid in Kabulkamp was niet goed, er waren veel gevechten tussen de overheid en de Taliban en dus verhuisden jullie naar Kabul.

Vijftien tot twintig dagen na jullie vertrek uit Asmar kwamen de Taliban naar uw ouderlijke woning in Shengar Gul en spraken ze uw vader aan, ze waren op zoek naar u. Door de bedreigingen van de Taliban aan u en uw familie, verhuisde ook uw vader naar Kabul. U zocht vervolgens werk als kapper in Kabul. Nadat u ongeveer drie jaar als personeel in verschillende kapperszaken werkte, startte u vervolgens opnieuw een eigen zaak op in Shah Shahid, Kabul. De zaak was gelegen in een sterk gemilitariseerde omgeving. U en uw familie woonden in totaal negen jaar in Kabul. Gedurende deze periode kenden jullie geen problemen met de Taliban. Toen de machtsovername plaatsvond, voelde u zich niet meer veilig. Uw gezin en uw vader verhuisden opnieuw naar Jalalabad. U vertrok 10 tot 15 dagen na de machtsovername uit Afghanistan.

U reisde vanuit Afghanistan door Pakistan en Iran om vervolgens de Balkanroute te volgen richting Bulgarije en Oostenrijk. U reisde vervolgens verder naar België.

U kwam in België aan op 28.03.2022 en verzocht hier op 29.03.2022 om internationale bescherming.

Twintig à vijftig dagen na de machtsovername kwamen de Taliban naar de woning van uw gezin in Jalalabad en vroegen ze waar u was. Uw familie zei dat u sinds de machtsovername vermist bent. Zes à zeven maanden geleden kwamen de Taliban naar uw kapperszaak in Kabul, uw neef hield op dat moment de zaak open en vertelde hen dat hij niet wist waar u was. De Taliban bleven uw neef echter lastigvallen tot een dag in juli 2023. Toen werd uw neef geslagen door Taliban en heeft uw neef besloten om de zaak te sluiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: een kopie van uw elektronische identiteitskaart, kopieën van de elektronische identiteitskaarten van uw vrouw en zeven kinderen, twee kopieën van documenten aangaande belastingen die u betaalde voor uw winkel en twee kopieën van de licentie van uw winkel in Shah Shahid, een kopie van een foto van uzelf en uw personeel in de winkel, een kopie van de foto van uw zaak in Asmar, twee kopieën van certificaten van de Amerikanen, kopieën van drie foto's van uw gewonde neef, een kopie van een medisch attest aangaande uw neef en een origineel Belgisch arbeidscontract van u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verliet uit vrees voor de Taliban die u in 2013 bedreigde omwille van uw kapperswerkzaamheden op een Amerikaanse legerbasis tussen 2011 tot 2013. U voelde zich na de machtsvername niet meer veilig en vreest tot op heden bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de Taliban.

U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst blijkt, volgens gegevens die wij ontvingen uit Eurodac, dat u op 17.11.2021 in Bulgarije en op 11.03.2022 in Oostenrijk om internationale bescherming verzocht (P. 1 van het "Eurodac" document dd. 29.03.2022). U verklaarde nochtans tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u in Bulgarije en Oostenrijk geen verzoek om internationale bescherming indienden en dat de autoriteiten enkel vingerafdrukken namen. De autoriteiten vertelden u dat, indien u geen vingerafdrukken afstond, u gedeporteerd zou worden. U had nooit de intentie om in Bulgarije of Oostenrijk te blijven (CGVS1-P.10). Dat u nooit de intentie had om in Bulgarije en Oostenrijk te blijven en louter in die landen verzoeken indiende omdat u anders vreesde te worden gedeporteerd, wijzigt evenwel niets aan het feit dat u wel degelijk verzoeken indiende én poogde dit te verbergen voor de Belgische asielinstanties door hierover leugenachtige verklaringen af te leggen.

Dit terzijde, u wachtte de procedures om internationale bescherming die u aldus wel degelijk opstartte in Bulgarije en Oostenrijk niet af en verliet beide landen alvorens een beslissing inzake uw verzoeken werd genomen. Dit doet reeds vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw beweerde vrees voor vervolging in Afghanistan. Van iemand die, zoals u, beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten uit een vrees voor zijn leven, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat het land die hem mogelijks internationale bescherming kan geven van ondergeschikt belang is en dat het verkrijgen van internationale bescherming primeert. Dit blijkt in casu niet het geval. Uw verklaring dat u enkel een verzoek indiende in Bulgarije en Oostenrijk uit schrik te worden gedeporteerd maar nooit de intentie had in die landen te blijven én de resultaten van uw procedures niet afwachtte, staan dan ook reeds haaks op uw beweerde vrees.

Wat uw asielmotieven betreft, dienen verder de volgende opmerkingen te worden gemaakt.

Dat u in Afghanistan als kapper hebt gewerkt wordt op zich niet betwist, maar dat u als kapper voor de Amerikanen in een legerbasis heeft gewerkt wordt evenwel niet aangenomen.

Uw verklaringen hierover bleken immers dermate vaag en bevatten een aantal opmerkelijke tegenstrijdigheden.

Zo beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u niet veel informatie over de basis kon geven. U zei dat u enkel van de toegangspoort naar uw winkel in de basis ging. U zei dat u niet mocht rondlopen en in uw winkel diende te blijven. U de officiële benaming van de basis gevraagd, bleek u deze niet te kennen.

U verklaarde dat jullie deze 'Asmar basis' noemden. De buitenlanders gebruiken een andere naam, maar die kon u zich niet herinneren (CGVS 1, P. 13). U kon niet zeggen hoeveel personen er in de basis verbleven, zelfs niet bij benadering. U stelde dat ze u die info niet gaven. U was enkel in uw shop en mocht daar niet buiten gaan of rondlopen. U zag enkel de mensen die daar kwamen. U wist er verder niets van. U gevraagd wat er zoal gebeurde in de basis kwam u niet verder dan vaagweg te stellen dat er achteraan een luchthaven was, dat er kantoren waren en verblijfplaatsen en dat de soldaten van het nationale leger achteraan zaten. U kreeg geen enkele informatie over hun basis, job, U moest enkel in uw winkel blijven en haar knippen. Uw klanten waren hoofdzakelijk Amerikanen. U had één Afghaanse commandant in de basis wiens haar u ook knipte maar hij kwam niet naar de winkel. Als hij u nodig had werd u met een wagen opgehaald en naar zijn huis gebracht. U verklaarde verder dat u twee dagen per week in de basis werkte, op woensdag en op zaterdag. U koos deze dagen zelf. Verder zou nog een andere Afghaan een winkel hebben uitgebaat in de basis. Hij verkocht mobiele telefoons, computerspullen en vesten (CGVS1, p. 13 en 14). Opmerkelijk hierbij is dat u de ene keer beweerde dat deze andere Afghaan B. heette. Later had u het over een zekere A. U dan gevraagd wie B. was, ontkende u deze naam eerder te hebben genoemd (CGVS 1, p. 13 en 14). In het kader van uw eerste onderhoud liet u voorts nog optekenen dat u, wanneer u vroeger klaar was met uw werk in de basis en geen andere klanten meer had, u vroeger kon vertrekken. U meldde dit dan aan de verantwoordelijke van de bewaking waarna hij u naar buiten begeleidde (CGVS1, p. 11). U tijdens het eerste onderhoud tot slot gevraagd een schets te tekenen van ondermeer de basis, bleek u hiertoe ook amper in

staat. U kon slechts drie zaken aanduiden op de schets die u maakte (zie bijlage persoonlijk onderhoud d.d. 21.06.2023).

In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud bleek u plots over een veel ruimere kennis te beschikken. U stelde bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud, wanneer u werd uitgelegd dat u nogmaals werd uitgenodigd om bijkomend te worden bevestigd omtrent uw werk op de basis, overigens zelf voor om een schets te maken. Merkwaardig genoeg bleek u dit keer in staat een vrij gedetailleerde schets te maken waarop u een veelheid aan zaken wist aan te duiden (zie bijlage persoonlijk onderhoud d.d. 22.09.2023). Verder bleek u dit keer wel te weten dat er ongeveer 200 à 350 personen op de basis verbleven alsook bleek u dit keer te weten dat het team elke 6 maanden wisselde. U verklaarde, in overeenstemming met wat u eerder verklaarde, dat u op woensdag en zaterdag in de basis werkte. Echter, in tegenstelling tot wat u eerder beweerde, stelde u nu dat de Amerikanen deze dagen kozen. U in het kader van uw tweede gehoor nogmaals gevraagd wat er in de basis gebeurde, kon u ook nu meer duiding geven. Het was als een station. Ze bleven daar en brachten van daaruit producten naar andere basissen, via het vliegveld. Asmar basis was een grote basis vanwaar supplementen naar andere plaatsen werden gebracht. In tegenstelling tot wat u voorts ook eerder bleek te weten, had u het nu ook over kamers, een grote hal, een cafetaria waar de militairen iets konden eten, drinken, koffie halen en u had het ook over een plaats waar ze hun rugzakken plaatsten, net voor de cafetaria. U had het in het kader van uw tweede gehoor eveneens over een andere Afghaan die een winkel had in de basis. Echter, in tegenstelling tot uw eerste gehoor waar u stelde dat hij mobiele telefoons, computerspullen en vesten verkocht (zie supra), bleek het nu eerder een winkel te zijn waar Afghaanse outfits, sjaals, ringen, vesten alsook voedingsproducten en energydrinks werden verkocht te zijn. In tegenstelling tot wat u eerder beweerde over de verantwoordelijke van de bewaking die u naar buiten begeleidde als u klaar was met werken, merkte u thans op dat u vrij was om u te verplaatsen van uw shop naar de poort, het was niet ver, amper 2 à 3 minuten stappen. U gevraagd naar uw klanten stelde u verder aanvankelijk dat u enkel Amerikanen had in uw shop. U gevraagd of u ooit het haar knipte van Afghanen in de basis, stelde u 'soms kwamen ze, maar meestal niet'. U dan nogmaals uitdrukkelijk hiernaar gevraagd, verklaarde u dat de Amerikanen in uw winkel in de basis kwamen en de Afghanen in uw eigen winkel in de bazaar kwamen. U er dan op gewezen dat u tijdens uw eerste gehoor toch verklaarde dat één Afghaanse klant, een Afghaanse commandant, in de basis ook beroep op u deed, antwoordde u dan plots bevestigend: 'Ja, hij was commandant, hij kwam naar mijn winkel'. Dit was in de basis, zo bevestigde u verder. U vervolgde hier nog dat hij u soms vroeg om naar zijn kantoor te gaan. Hij kwam u dan halen in uw shop en nam u dan mee naar zijn kantoor. U dan gevraagd waar zijn kantoor lag, stelde u dat dit aan de Afghaanse kant lag. Nochtans verklaarde u eerder in het kader van uw tweede onderhoud dat u de Afghaanse kant van de basis niet kon beschrijven omdat u er nooit ging. U gewezen op deze ongerijmdheid, verklaarde u dan weer het u niet goed te herinneren (CGVS2, p. 3 tem 9). Dit is niet ernstig. In het kader van uw eerste gehoor stelde u bovendien uitdrukkelijk dat de Afghaanse commandant nooit naar uw winkel kwam en dat hij u bij hem thuis op de basis liet komen als hij uw diensten nodig had (zie supra). Ook dit strookt niet met wat u hierover vertelde in het kader van uw tweede gehoor (zie supra). Waar u in het kader van uw eerste gehoor voorts verklaarde dat deze Afghaanse commandant gekend was onder de naam G. (CGVS1, p. 13), stelde u in het kader van uw tweede gehoor dan weer dat hij G. werd genoemd (CGVS2, p. 7).

Aan het einde van uw persoonlijk onderhoud legde u, na overleg met uw advocaat, uit waarom er tegenstrijdigheden waren aangaande het feit of u zich al dan niet naar de Afghaanse kant van de basis begaf. U beweerde dat anderen u schrik hadden aangejaagd en u misleid hadden. U zou de raad gekregen hebben om dingen niet te vermelden als u niet zeker was. U vervolgde nog dat u er niet vaak naartoe ging, enkel bij die commandant. Daarom herinnerde u zich er niet veel van en vertelde u er niet goed over (CGVS2, p. 14). Ook dit kan geenszins overtuigen. Het mag vooreerst duidelijk dat uw opmerking dat u niet vaak naar de Afghaanse kant ging geenszins kan verklaren waarom u de ene keer zou zeggen dat u er nooit ging indien u er wel, zij het niet vaak, ging. Verder snijdt het totaal geen hout om de schuld voor uw ongerijmde verklaringen in andermans schoenen schuiven. Los van het feit dat uw opmerking dat 'anderen u de raad gaven niets te vertellen over zaken waar u niet zeker van was', een blote bewering betreft, mag het duidelijk zijn dat uzelf de verantwoordelijkheid draagt voor hetgeen u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart. Bovendien kan ook geenszins worden ingezien waarom u dan de ene keer 'de raad' van anderen zou hebben opgevolgd om vervolgens 'hun raad' niet op te volgen.

Dat u in het kader van uw tweede gehoor, dat drie maanden na uw eerste onderhoud plaatsvond, duidelijk een uitgebreidere kennis had, mag toch wel ten zeerste verbazen en doet ten zeerste het vermoeden rijzen dat u zich tussen beide gehoren hieromtrent heeft geïnformeerd. Dit niet in het minst gezien de opmerkelijke ongerijmdheden die nog tussen uw onderlinge verklaringen konden worden vastgesteld en die door uw 'verbeterde' kennis evenwel geenszins werden weerlegd.

U legt ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor ter staving van uw werkzaamheden op de Amerikaanse basis. Aan de kopieën van de certificaten die u van de Amerikanen zou gekregen hebben, kan immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend, en dit om verschillende redenen.

Vooreerst mag het duidelijk zijn dat u deze stukken niet voorlegde in het kader van geloofwaardige verklaringen. Bovendien betreffende deze stukken loutere kleurenprints waaraan hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar de authenticiteit van deze stukken op geen enkele manier kan worden nagegaan.

Voorts moet nog volgende worden opgemerkt. De "Asmar" basis waar u zou gewerkt hebben, blijkt de Monti basis te zijn (Zie kaart toegevoegd aan de blauwe map). Bravo Company, 2nd Bataljon, 27ste infantry opereerde vanuit COP Monti van april 2011 tot april 2012.

Eén van de certificaten die u voorlegde, i.c. Certificate of Appreciation, vermeldt evenwel 'Kunar Asmar Base'. Dat een officieel attest, uitgereikt door een officiële instantie, de naam zou vermelden die in de volksmond voor de basis wordt gebruikt en niet de officiële benaming voor de basis, is niet aannemelijk. Voorts stelt dit certificaat dat u er werkzaam was van februari 2013 tot augustus 2013 (zie info in groene map). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat Monti Base Camp sloot in mei 2013 (zie informatie in uw administratief dossier). Dat u er dan zou gewerkt hebben tot augustus 2013 is niet ernstig. Verder stelt dit attest dat u er werkzaam was van februari 2013 tot augustus 2013, wat een zevental maanden is. Nochtans verklaarde u twee jaar werkzaam te zijn geweest op de basis (zie supra).

Ook volgende houdt geen steek. U verklaarde dat de Amerikanen er nog zaten toen u er uw werkzaamheden stopzette (CGVS2, p. 12). U verklaarde verder dat u de twee certificaten kreeg uitgereikt 3 à 4 maanden voor u uw werk stopte (CGVS2, p. 11). Uit wat u verder verklaarde blijkt u uw werkzaamheden abrupt te hebben stopgezet, en dit nadat u een tweede keer zou zijn gecontacteerd door de Taliban. Hoe de Amerikanen u dan 3 à 4 maanden voor u stopte al een 'certificate of appreciation' zouden hebben kunnen uitreiken waarop vermeld staat tot wanneer u actief was, is volstrekt onduidelijk daar ze onmogelijk konden weten wanneer u uw werkzaamheden zou stoppen.

Het 'certificate of achievement', betreft bovendien een louter ongedateerde en niet ondertekende print. Het bevat voorts de eigenaardige vermelding '@.honor' alsook wordt 'CO 2 – 26- INF' vermeld. Dit staat voor '2nd Bataljon, 26th Infantry'. Echter, zoals reeds aangehaald blijkt uit de beschikbare informatie dat de '27th Infantry' gestationeerd was in Monti Base (zie informatie in uw administratief dossier).

Tot slot wordt in dit attest melding gemaakt van uw 'special labor'. Dit mag toch verbazen gezien u slechts twee dagen per week als kapper zou gewerkt hebben op de basis.

Kan hier overigens nog worden opgemerkt dat u ook niet eens blijkt te weten waarom u deze attesten kreeg uitgereikt noch wat erin staat. U liet het aan niemand lezen (CGVS2, p. 11).

Het mag duidelijk zijn dat in het licht van al voorgaande de voorgelegde stukken niet als tastbaar en overtuigend begin van bewijs betreffende uw werkzaamheden op de Amerikaanse basis kunnen worden aangenomen en bijgevolg geenszins in staat zijn de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen.

In het licht van al voorgaande dient dan ook te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde werkzaamheden als kapper in een Amerikaanse legerbasis in de periode 2011 – 2013. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die u hierdoor zou hebben gekend met de Taliban.

De ongeloofwaardigheid van deze problemen blijkt ook eens te meer uit volgende.

Zo verklaarde u dat u een zestal maanden nadat u uw werkzaamheden startte, werd opgebeld door de Taliban met de melding dat ze wisten dat u in de basis werkte, ze hadden alle info en u diende uw werkzaamheden stop te zetten, indien niet dan zouden ze u doden (CGVS1, p. 11 en CGVS2, p. 9). Als reactie hierop zou u gewoon ontkend hebben dat u in de basis werkte en hen gezegd hebben dat uw winkel gewoon dichtbij de basis lag (CGVS1, p. 15). U zou vervolgens uw werkzaamheden gewoon hebben verdergezet, tot u acht à negen maanden later een tweede keer door de Taliban zou zijn opgebeld (CGVS1, p. 11 en 15).

Dat u gewoon uw werkzaamheden verderzette, houdt geen steek indien u effectief door de Taliban zou zijn gebeld en met de dood zijn bedreigd. Immers, zo verklaarde u zelf dat u het risico kende van samenwerken met de Amerikanen. U besloot toch om dit risico te nemen want u dacht dat niemand het zou weten én het betaalde goed (CGVS1, p. 14). Dat u, nadat u een eerste keer door de Taliban zou zijn opgebeld, er nog steeds van zou zijn uitgegaan dat niemand het zou weten, kan niet worden aangenomen. Bovendien blijkt uit uw eigen verklaringen dat u eigenlijk niet wist of er ook talibs onder uw klanten in uw winkel in de bazaar waren in de periode dat u in de legerbasis zou hebben gewerkt. U verklaarde hier dat er ook overheids personeel naar uw shop kwamen en dat de Taliban daar ook in het geheim werkten, dus mogelijks kwamen ze ook naar uw winkel. U vervolgde dat u twee dagen per week niet in de winkel aanwezig was en

dat dit mogelijks de reden was hoe ze te weten kwamen dat u in de basis tewerkgesteld was (CGVS1, p. 14). In het licht hiervan kan dan eens te meer totaal niet begrepen worden dat u uw werkzaamheden dan gewoon zou zijn blijven verderzetten en dit op dezelfde manier als voorheen, i.c. twee dagen per week. Het mag bovendien ook wel ten zeerste verbazen dat de Taliban, indien zij effectief al na 6 maanden 'alle info' hadden betreffende uw werkzaamheden in de legerbasis, u dan voor het overige 8 à 9 maanden met rust lieten alvorens u opnieuw te contacteren terwijl u duidelijk tegen hen gelogen had en zonder meer uw werkzaamheden in de legerbasis zou zijn blijven verderzetten. Ook houdt het geen steek dat de Taliban u enerzijds al bij een eerste keer met de dood zou bedreigd hebben indien u geen gevolg gaf aan hun bevel uw werkzaamheden stop te zetten, maar u dan bij een tweede contact, en nadat duidelijk zou zijn geworden dat u hun eis had genegeerd, gewoon opriepen u te melden bij de rechtbank. Indien u hieraan geen gevolg had zouden ze u doden (CGVS1, p. 11). Dat u voorts de dag dat de Taliban u een tweede keer zou gecontacteerd hebben uit voorzorg direct vertrok naar Jalalabad, maar dan vervolgens nogmaals terugkeerde naar Asmar om uw werkmateriaal te halen en uw ontslag te geven in de legerbasis, is ook niet ernstig ingeval van een geloofwaardig relaas. U bent hier overigens ook niet éénsluidend. Waar u de ene keer verklaarde dat u een week na de tweede telefoon terugkeerde naar Asmar, beweerde u later dat u al na twee dagen terugkeerde naar Asmar (CGVS1, p. 11 en 16). Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien u effectief in het vizier liep van de Taliban en door hen met de dood werd bedreigd, niet opnieuw naar de plaats die u eerder ontvluchtte zou terugkeren temeer er kan worden van uit gegaan dat u het risico om in handen van de Taliban te vallen kost was kost zou hebben willen vermijden.

Tot slot mag het ook wel ten zeerste verbazen dat de Taliban u tot tweemaal toe louter telefonisch zou gecontacteerd en bedreigd hebben, waarbij ze er de tweede keer ook uitdrukkelijk op zouden gewezen hebben dat ze wisten waar u woonde en werkte, en er opnieuw mee dreigden dat ze u zouden opzoeken en straffen (CGVS1, p. 11). Waarom ze u zo duidelijk zouden informeren en inlichten van hun plannen, hierbij het risico lopende dat u zou ontsnappen, in plaats van u gewoon op te pakken, houdt weerom geen steek.

Opmerkelijk tot slot is ook de vaststelling dat u in het kader van uw tweede gehoor nog verklaarde dat de Taliban bij uw vader thuis langskwam in Shenar Gul op zoek naar u, dit 15 à 20 dagen nadat u uw werk had stopgezet (CGVS2, p. 10 en 11). Hierover repte u dan weer met geen woord tijdens uw eerste onderhoud. De geloofwaardigheid van uw beweringen wordt verder uitgehold door de vaststelling dat u, na uw verhuis naar Kabul, opnieuw aan de slag ging als kapper, eerst in dienst van anderen en vervolgens opnieuw een eigen zaak startte. Dit in een sterk gemilitariseerd gebied waarbij de helft van uw klanten overheidspersoneel betrof (CGVS2, p. 17) en bovendien in de directe nabijheid van een militaire basis (CGVS1, p. 17). Dit is volstrekt onlogisch indien u daadwerkelijk, zoals u beweerde, al eerder door de Taliban met de dood werd bedreigd omdat u werkzaam was voor de 'ongelovigen'. Dat u voor uzelf een quasi gelijkaardige situatie creëerde als deze omwille waarvan u zou zijn bedreigd en zou zijn moeten vluchten zet uw geloofwaardigheid eens te meer op de helling.

Uw bewering dat het in Kabul veilig was, mag toch ook verbazen. U beschreef het als de hemel en dat er geen onveilige situaties waren (CGVS1-P.6). Nochtans vermeldde u ook dat er incidenten waren in Kabul, dat de Taliban niet vrij rondliepen in Kabul maar dat ze wel aanwezig waren, er gebeurden immers explosies (CGVS1-P.7). U beschreef een incident dat slechts 500 meter van uw zaak gebeurde. Zes à zeven jaar geleden gebeurde er een aanval op het militair kamp Sya Sang, veel mensen stierven toen bij een gigantische explosie (CGVS1-P.7 en 12 + zie informatie in uw administratief dossier). Dat u zich veilig waande in een militaire omgeving is merkwaardig. U zei dat er veel controleposten en overheid aanwezig was. Dichtbij uw winkel lag een post van de ANP (CGVS1P.6 en 7 en 17), aan de ene kant van uw winkel was de Balahisar basis, aan de ander kant de SuaSang basis en onderaan een controlpost (CGVS1-P.17). Dit wijzigt evenwel niets aan het feit dat er aldus wel degelijk aanslagen gebeurden en de Taliban wel aanwezig was én wijst er aldus eens te meer op dat aan uw eerdere werkzaamheden in de militaire basis en de problemen die u omwille hiervan zou gekend hebben, geen enkel geloof kan worden gehecht.

Voorts moet opgemerkt worden dat u gedurende 9 jaar in Kabul hebt gewoond (CGVS1-P.5) en als kapper hebt gewerkt. U heeft er nooit problemen gekend en verliet het land 10 à 15 dagen na de machtsovername. U vertrek blijkt te zijn ingegeven door de algemene situatie. U verklaarde dat u op het moment van de machtsovername bang was en niet wist wat te doen om te overleven. U beweerde dat de Taliban het beroep van kapper en barbier als een misdaad en een zonde beschouwde. Kappers, zoals u, wisten niet meer wat voor werk te doen als hen het beroep van kapper werd ontnomen (CGVS1-P.12). U verliet het land preventief en uw vrees bleek puur hypothetisch. U kende gedurende de tijd die u in Kabul woonde nimmer problemen met de Taliban (CGVS1, p. 16). U brengt dan ook geen elementen aan die toelaten te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient uw vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in concreto aan te tonen maar blijft hier in gebreke.

Waar u voorts nog liet optekenen dat de Taliban na uw vertrek uit het land alsnog naar u op zoek zijn, i.c. zo zouden ze 20 à 25 dagen na de machtsovername bij uw familie in Jalalabad zijn langsgeweest én in uw zaak in Kabul die sinds uw vertrek werd overgenomen door uw neef. Uw neef zou door hen zijn geslagen (CGVS1, p. 12 en CGVS2, p. 1 en 3), moet worden opgemerkt dat u ook dit niet aannemelijk heeft gemaakt.

U komt hier allereerst niet verder dan het uiten van blote beweringen die u niet weet staven. Dat de Taliban bovendien 'pas' langskomen nadat u het land al verliet, is ook wel toevallig. Ook volgende is weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat u het land verliet kort na de machtsovername uit schrik omdat de Taliban het beroep van kapper en barbier als 'een misdaad' beschouwen. Dat uw neef er dan geen graten in zou gezien hebben om uw zaak gewoon over te nemen, mag wel ten zeerste verbazen.

U legt ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor die uw verklaringen aangaande de problemen die zich volgend op uw vertrek nog zouden hebben voorgedaan kunnen aantonen.

De kopie van het medisch attest en de prints van drie foto's aangaande uw (beweerde) neef volstaan niet. Vooreerst spreken deze stukken zich niet uit over de identiteit van deze persoon noch de eventuele band met u. De kopie van het medisch attest, los van het feit dat aan kopieën sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend, kan hoogstens aantonen dat de in het attest genoemde persoon voor behandeling naar het hospitaal ging, niets meer en niets minder. Dat dit hier de persoon betreft waarvan u ook foto's voorlegde én dat het hier uw neef betreft, blijkt ook niet uit dit document. Ook al zou het ten andere vaststaan dat de prints van de foto's en het medisch attest uw neef betreffen, quod non, dan nog spreken deze stukken zich op geen enkele manier uit over het moment waarop en de omstandigheden waaronder hij de verwondingen opliep. Dat dit aldus het gevolg was van slagen die hij kreeg van de Taliban die naar u op zoek zijn omwille van uw voormalige werkzaamheden als kapper blijkt op geen enkele manier uit deze stukken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA

rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

De kopieën van uw elektronische identiteitskaart en deze van uw familie betreffen louter jullie identiteitsgegevens die op zich vooralsnog niet ter discussie staan. De kopieën van de winkellicentie, documenten inzaak de belastingen die u betaalde voor uw kapsalon en van de foto's van uw kapsalon kunnen enkel aantonen dat u een eigen kapsalon beheerde en als kapper werkte, en ook dit word niet betwist in onderhavige beslissing. Het originele arbeidscontract dat u voorlegde van uw tewerkstelling in België voegt niets wezenlijks toe aan uw relaas. Dit betreft louter uw situatie in België en wijzigt niets aan voorgaande beoordeling van uw situatie in Afghanistan. De prints van de certificaten die u van de Amerikanen zou gekregen hebben werden hierboven reeds besproken.

Tot slot kan hier nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 van het Vluchtelingenverdrag; van artikel 1, tweede lid van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen; van de

artikelen 2 en 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, en 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet); en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker verwijt verweerder verder een duidelijke beoordelingsfout.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht. Hij stelt verder dat hij moet erkend worden als vluchteling, of toch minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

De verzoekende partij geeft in zijn enig middel opnieuw zijn asielrelaas. Volgens hem verdient hij minstens het voordeel van de twijfel. Hij stelt verder ook verwesterd te zijn, of minstens als verwesterd te worden gepercipieerd bij een terugkeer. Verzoeker stelt ook dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Tenslotte vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

1. de bestreden beslissing en de akte van kennisgeving;
2. aanwijzing door bureau voor juridische bijstand;
3. een arbeidsovereenkomst van verzoeker.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 29 oktober 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024.

3.2. Op 4 november 2024 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over. Bij deze aanvullende nota voegt verzoeker een bewijs van zijn huidige werk in België, van inschrijving voor de Nederlandse taal cursus, en getuigenissen van zijn overste, collega's en vrienden. Daaruit blijkt dat hij zich is blijven inburgeren, waarmee hij het risico vergroot dat de taliban hem zal vervolgen als verwesterd persoon. Verzoeker voegt ook het bewijs bij van het overlijden van zijn vader en een foto van zijn vader in het ziekenhuis. Hij stelt dat zijn vader onlangs werd ontvoerd door de taliban. Hij werd acht dagen lang door hen vastgehouden en geslagen. Daarna hebben ze hem op straat gegooid. Hij lag tien dagen in het ziekenhuis en overleed aan zijn verwondingen. De taliban waren op zoek naar verzoeker, en daarom hebben ze zijn vader vermoord. Dit voorval en de bijgebrachte documenten tonen volgens verzoeker aan dat zijn angst om naar Afghanistan terug te keren terecht is. De taliban zijn duidelijk nog steeds naar hem op zoek. Verzoeker stelt dat al deze elementen niet afzonderlijk moeten worden geanalyseerd, maar wel cumulatief en met de redenen voor het verzoek om internationale bescherming.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of

hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4.3. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 29 oktober 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *"Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming"*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. In casu dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. De Raad is van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming in het licht van deze situatie.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partij geeft vooreerst opnieuw uitgebreid zijn asielrelaas weer, en legt bovendien uit waarom verweerder volgens hem zijn relaas foutief beoordeeld heeft. Hij stelt als volgt in zijn verzoekschrift:

"10.

Tijdens zijn twee persoonlijke gesprekken heeft verzoeker de verschillende problemen kunnen toelichten die hij in zijn land van herkomst had ondervonden, alsmede de redenen waarom hij niet naar Afghanistan kon terugkeren.

Zoals uit de feiten en de achtergrond van de zaak blijkt, was verzoeker een kapper die bij verschillende gelegenheden voor de Amerikanen had gewerkt, met name tussen 2011 en 2013 op de Amerikaanse basis in de buurt van zijn dorp Asmar.

Verzoeker merkte aanvankelijk op dat zijn werk als kapper niet werd betwist door de wederpartij, die het voldoende geloofwaardig achtte.

Ondanks al zijn verklaringen was tegenpartij ten onrechte van mening dat de verklaringen van verzoeker een aantal tegenstrijdigheden bevatten, waardoor het onmogelijk was te geloven dat hij daadwerkelijk voor de Amerikanen had gewerkt.

Alle kritiek van tegenpartij wijst echter op een onjuiste lezing van verzoekers verklaringen of op een zekere mate van kwade trouw van verzoeker.

Verzoeker bevestigt in het onderhavige beroep dat zijn verklaringen, zoals samengevat in de feiten en achteraf in het dossier, juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid.

11.

Zoals hierboven vermeld, klaagde de wederpartij dat de verklaringen van de eiser met betrekking tot het feit dat hij daadwerkelijk voor de Amerikanen had gewerkt, niet geloofwaardig waren.

Ter herinnering: de eiser werd in de loop van 2011, toen hij een kapsalon runde in zijn dorp, benaderd door een klant die hem aanbood om te komen werken op de nabijgelegen Amerikaanse militaire basis.

Hij werkte vervolgens twee dagen per week - woensdag en zaterdag - op de basis, waarbij hij voornamelijk voor Amerikaanse soldaten zorgde, maar ook voor een Afghaanse commandant.

De wederpartij is in de eerste plaats verbaasd over de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die hij tijdens zijn eerste persoonlijke gesprek heeft afgelegd en de uitleg die hij tijdens het tweede gesprek heeft gegeven.

De wederpartij merkt op dat hij tijdens het eerste verhoor erg vaag en weinig specifiek was, terwijl hij tijdens het tweede verhoor veel informatie en details gaf.

Volgens de wederpartij blijkt uit het verschil in het aantal details dat verzoeker heeft gegeven dat hij zijn eigen relaas heeft verzonnen.

Deze analyse is met name problematisch omdat de bevinding van de wederpartij op twee verschillende gronden kan worden gerechtvaardigd.

Ten eerste is het heel normaal dat wanneer iemand in het heetst van de strijd wordt ondervraagd over zijn verre verleden - de gebeurtenissen vonden meer dan tien jaar geleden plaats - er maar weinig details onmiddellijk bij hem opkomen.

Het is in feite noodzakelijk om over zulke specifieke vragen na te kunnen denken om een volledig antwoord te kunnen geven.

Aan de andere kant is het heel normaal dat iemand die een vraag niet onmiddellijk kan beantwoorden door een gebrek aan langetermijngeheugen, later in meer detail nadenkt over wat hij zich zou kunnen herinneren.

Het feit dat hij tijdens zijn eerste interview een paar specifieke vragen over zijn verleden had gekregen, dwong de eiser dus om in de weken daarna na te denken over wat hij zich nog kon herinneren, waarover hij tijdens zijn tweede persoonlijke interview zeer gedetailleerd sprak.

Ten tweede is het verschil in gedetailleerdheid ook begrijpelijk wanneer men de vragen van de wederpartij analyseert: de vragen in het eerste persoonlijk onderhoud bleven relatief algemeen, terwijl het tweede persoonlijk onderhoud uitsluitend tot doel had meer specifieke vragen te stellen over die periode in het leven van de eiser.

Het is volstrekt logisch dat algemene vragen leiden tot algemene antwoorden en dat specifieke vragen leiden tot meer specifieke antwoorden.

De wederpartij handelt duidelijk te kwader trouw wanneer zij in de bestreden beslissing de indruk wekt dat zij tijdens de twee persoonlijke gesprekken vergelijkbare vragen heeft gesteld.

Bovendien zou, indien dit werkelijk het geval was geweest, geen bericht van wederoproep aan verzoeker zijn gezonden, aangezien alle vragen reeds waren gesteld.

Meer in het bijzonder werd de wederpartij ook verrast door een specifieke tegenstrijdigheid met betrekking tot de Afghaanse commandant voor wie hij eveneens zorgde en de plaats waar hij voor hem zorgde.

Tijdens zijn eerste persoonlijke onderhoud verklaarde verzoeker dat hij thuis voor hem zorgde, maar dat hij nooit aan de Afghaanse kant van de basis was geweest - zo'n militaire basis had over het algemeen twee delen, een Amerikaans en een Afghaans.

Tijdens zijn tweede persoonlijke onderhoud legde verzoeker echter uit dat hij onder escorte naar de Afghaanse kant was gebracht om rechtstreeks naar het kantoor van de commandant te gaan.

Hij had spijt van zijn aanvankelijke verklaringen, die niet geheel met de werkelijkheid overeenkwamen, maar die hem grotendeels waren aangeraden door zijn Afghaanse entourage in België.

Verzoeker was namelijk bang dat hij niet zou worden geloofd als hij van meet af aan de waarheid had verteld, aangezien een pas (die hij niet had) altijd vereist is om het Afghaanse deel van een basis te betreden.

Aangezien hij rechtstreeks door de commandant was meegenomen, had hij niet over een dergelijke pas mogen beschikken en had hij evenmin de gelegenheid gehad het Afghaanse deel van de basis, met uitzondering van het kantoor van de commandant, te ontdekken.

Verzoeker was duidelijk slecht geadviseerd geweest, maar dit was volkomen begrijpelijk, aangezien hij het Afghaanse deel van de basis, met uitzondering van het kantoor van de commandant, niet had kunnen zien.

Aangezien verzoeker op deze kritiek heeft geantwoord en zijn antwoord voldoende geloofwaardig is, is er hoe dan ook geen reden om deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen tegen hem te gebruiken.

Ten slotte is de wederpartij ook van mening dat de twee documenten die zijn ingediend ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming in verband met zijn eerdere werk op de Amerikaanse basis, niet geloofwaardig zijn en de waarachtigheid van dat werk niet kunnen aantonen.

Ter herinnering, eiser had twee attesten verkregen, een werkcertificaat en een certificaat van waardering, die waren afgegeven door de Amerikaanse autoriteiten en waaruit zijn werk op de militaire basis bleek.

Met betrekking tot het eerste document heeft eiser verklaard - en dit is hem niet gevraagd tijdens zijn twee persoonlijke gesprekken - dat het ging om een document dat diende als contract voor een periode van zes maanden, dat telkens werd verlengd - eiser heeft de laatste versie die hij nog in zijn bezit had, ingediend.

In feite kon alleen een echt arbeidscontract worden verkregen voor personen die voltijds op de basis werkten of daar woonden, hetgeen niet het geval was voor verzoeker.

Het voorgaande rechtvaardigt ruimschoots dat dit document ongeveer vier maanden voor het einde van zijn activiteit werd afgegeven, met dien verstande dat het om een terugkerend document ging.

Wat het tweede document betreft, verklaart de eiser dat dit de mensen zijn met wie hij heeft gewerkt.

Zelf kan hij niet meer zeggen over de inhoud van deze twee certificaten, omdat hij ze niet zelf heeft geschreven en ze als analfabeet niet eens kan lezen of begrijpen.

Uit al het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas over zijn werk voor de Amerikanen voldoende geloofwaardig is.

Indien verzoeker meerdere jaren voor de Amerikanen heeft gewerkt, zou dit ongetwijfeld een risico op vervolging met zich brengen indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.

De wederpartij betwist zelf niet dat een voormalig Amerikaans medewerker in Afghanistan een rechtstreeks doelwit van de Taliban is.

Alleen al op die grond dient hem internationale bescherming te worden verleend.

12.

Naast verzoekers werk, dat op zich de verlening van internationale bescherming rechtvaardigt, heeft hij ook zeer gedetailleerd uiteengezet aan welke bedreigingen de Taliban hem sinds 2013 rechtstreeks hebben onderworpen.

Ter herinnering: ongeveer zes à zeven maanden nadat hij op de militaire basis was begonnen te werken, werd verzoeker voor het eerst door de Taliban opgeroepen en werd hem bij die gelegenheid gevraagd te stoppen met wat hij deed.

Nadat hij had ontkend op de basis te werken, werd verzoeker ongeveer negen maanden later opnieuw opgeroepen door de Taliban, die hem vervolgens rechtstreeks bedreigden en vroegen voor hun rechtbank te verschijnen.

Verzoeker merkte in dit verband op dat de wederpartij geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen had gevonden, maar alleen had gezegd dat deze niet geloofwaardig waren.

De wederpartij was aanvankelijk verbaasd over het gedrag van de Taliban, die er de voorkeur aan hadden gegeven verzoeker te waarschuwen in plaats van rechtstreeks in te grijpen door hem te ontvoeren of te doden.

De redenering van de wederpartij is in drie opzichten problematisch.

Ten eerste is deze redenering gebaseerd op een zuiver subjectieve beoordeling, aangezien de opposant niet heeft aangetoond dat het gedrag van de Taliban zou verschillen van de verklaringen van verzoeker.

Ten tweede is de redenering te kwader trouw, aangezien de wederpartij heel goed weet dat de praktijk van de Taliban, die rechtstreeks is geïnspireerd door de islam, erin bestaat iemand systematisch drie kansen te geven alvorens hem fysiek aan te vallen.

Ten derde wordt deze redenering bezoedeld door het "survivorsyndroom", met dien verstande dat als de Taliban op deze manier hadden gehandeld - wat ze bij anderen kunnen doen - verzoeker er niet meer zou zijn geweest om erover te praten.

De wederpartij was ook verbaasd dat hij niet op het eerste telefoontje van de Taliban had gereageerd.

Dit was niet waar en verzoeker merkte op dat hem hierover eigenlijk geen vragen waren gesteld.

Integendeel, hij legde uit dat hij de basis van het telefoontje op de hoogte had gebracht en onmiddellijk daarna zijn telefoonnummer had gewijzigd zodat hij niet meer rechtstreeks kon worden gecontacteerd.

Anderzijds kon hij nog niet overwegen om met zijn werk te stoppen, aangezien hij op dat moment verschillende financiële problemen had.

De kritiek van de wederpartij is daarom ongegrond.

De wederpartij verbaasde zich er vervolgens over dat de Taliban negen maanden nodig hadden gehad om hem een tweede keer te bedreigen.

Van meet af aan heeft verzoeker erop gewezen dat hij weliswaar verantwoordelijk moet worden gehouden voor zijn eigen beslissingen, maar niet voor het gedrag van derden en dat van hem niet kan worden verwacht dat hij verklaart waarom de Taliban hebben gewacht alvorens opnieuw contact met hem op te nemen.

In elk geval wijst verzoeker er ook op dat de Taliban in 2013 niet over hetzelfde vermogen tot overlast beschikten en dat zij toen wreed genoeg niet over de middelen beschikten om hun tegenstanders te vervolgen - wat vandaag uiteraard niet meer het geval is.

De wederpartij achtte het vervolgens niet geloofwaardig dat verzoeker twee dagen na zijn verhuizing naar Jalalabad was teruggekeerd naar de militaire basis, en was van mening dat dit bijzonder gevaarlijk gedrag was dat een persoon die echt bedreigd werd niet zou hebben gedaan.

Nogmaals, verzoeker was verbaasd dat hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen specifiekere vragen over deze zaak waren gesteld.

In dit stadium wenst hij duidelijk te maken dat zijn terugkeer naar de basis noodzakelijk was om zijn uitrusting op te halen, zijn superieuren officieel in kennis te stellen van zijn ontslag en ook de verkoop van zijn bedrijf te organiseren.

Al deze stappen zouden telefonisch niet mogelijk zijn geweest, waardoor de eiser gedwongen zou zijn geweest fysiek naar de basis te reizen.

Dit is des te geloofwaardiger omdat eiser eerder telefonisch was bedreigd en bijvoorbeeld nooit onderweg naar de basis, en dat de veiligste plaats voor hem juist binnen de basis was.

Eiser begreep dan ook niet waarom de wederpartij dit gedrag niet geloofwaardig achtte.

Tot slot was de wederpartij ook verbaasd dat hij bij aankomst in Kabul weer hetzelfde werk had gedaan voor hetzelfde type klant.

In werkelijkheid komt deze kritiek op verschillende punten voort uit een onjuiste analyse van de zaak.

In de eerste plaats heeft verzoeker erop gewezen dat hij pas drie jaar na zijn aankomst in Kabul weer voor het leger is gaan werken, een periode die getuigt van een zekere voorzichtigheid van zijn kant.

In de tweede plaats heeft hij geen rekening gehouden met het feit dat de veiligheidssituatie in Kabul sterk verschilde van die op het platteland van de provincie Nangarhar.

In de derde plaats moeten de twee door de wederpartij aangehaalde veiligheidsincidenten worden geacht van ondergeschikt belang te zijn in verhouding tot de gehele periode van negen jaar waarin verzoeker als kapper in Kabul heeft gewerkt.

In elk geval volgt uit het voorgaande dat de bedreigingen die verzoeker heeft ontvangen geloofwaardig zijn en dat de kritiek van de wederpartij deze vaststelling niet kan weerleggen.

Aangezien verzoeker in het verleden reeds was bedreigd, had hij dus een duidelijke vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

13.

Ten slotte, en in het licht van het voorgaande, was verzoekers beslissing om Afghanistan te verlaten logisch en beantwoordde zij aan een veiligheidsvereiste dat hem betrof.

Het feit dat hij vervolgens door de Taliban werd gezocht, is daarvan voldoende bewijs.

In dit verband verwees verzoeker met name naar de vervolging van zijn neef, die zijn kapsalon had overgenomen toen hij vertrok, en naar de ingediende documenten betreffende de afranselingen waaraan hij was blootgesteld.

De wederpartij besloot deze documenten te verwerpen omdat zij niets zouden bewijzen.

De eiser vond het echter moeilijk om te zien hoe hij zijn zaak anders zou kunnen bewijzen, en wees erop dat documenten als bewijskrachtig bewijs konden worden beschouwd als ze samenhangende verklaringen ondersteunden.

Dat was hier het geval, en de wederpartij had geen reden om die documenten buiten beschouwing te laten of om de vervolging waarvan verzoekers neef het slachtoffer was geworden als gevolg van de zoektocht van de Taliban naar hem, niet geloofwaardig te verklaren.

14.

Wat verzoekers migratieroute betreft, heeft tegenpartij hem te kwader trouw verweten dat hij naar Oostenrijk en Bulgarije was gereisd, daar een asielaanvraag had ingediend en deze zogenaamd voor de Belgische autoriteiten had verborgen.

In werkelijkheid heeft verzoeker nooit verzwegen dat hij naar Oostenrijk of Bulgarije is gereisd, waar hij heeft uitgelegd dat hij er slechts enkele dagen verbleef en dat hij er zijn vingerafdrukken heeft genomen.

Dat hij besloot het land snel te verlaten, was omdat hij het slachtoffer was geworden van gewelddaden, met name van politieagenten, en hij niet begreep wat er van hem werd gevraagd en wat hij Oostenrijk of Bulgarije aan bescherming kon vragen.

In deze omstandigheden begreep verzoeker niet dat hij door het geven van zijn vingerafdrukken de Oostenrijkse of Bulgaarse autoriteiten ook om asiel had verzocht.

Indien hij dit had begrepen, had verzoeker dit uiteraard enerzijds bij zijn aankomst in België en anderzijds tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard.

Hij had immers geen enkele reden om dit punt, dat geen positieve of negatieve invloed had op zijn asielprocedure, te verzwijgen, aangezien hij reeds duidelijk had aangetoond dat hij door Oostenrijk was gereisd, waar hij zijn vingerafdrukken had genomen”

Verweerder merkt in de bestreden beslissing op dat verzoeker tijdens het eerste verhoor erg vaag en weinig specifiek was, terwijl hij tijdens het tweede verhoor veel informatie en details gaf. Verzoeker geeft hiervoor nu een dubbele verklaring: enerzijds is het volgens verzoeker heel normaal dat wanneer iemand in het heetst van de strijd wordt ondervraagd over zijn verre verleden - de gebeurtenissen vonden meer dan tien jaar geleden plaats - er maar weinig details onmiddellijk bij hem opkomen en is het verder normaal dat men later meer in detail nadenkt over wat hij zich zou kunnen herinneren, en anderzijds is het verschil in gedetailleerdheid volgens verzoeker ook begrijpelijk omdat de vragen in het eerste persoonlijk onderhoud relatief algemeen bleven, terwijl het tweede persoonlijk onderhoud uitsluitend tot doel had meer specifieke vragen te stellen over die periode in het leven van de eiser. De Raad stelt echter vast dat niet alleen tijdens het tweede, maar ook tijdens het eerste interview op het CGVS zeer veel en bovendien specifieke vragen werden gesteld aan verzoeker. Bovendien werd verzoeker erg duidelijk gemaakt dat het hij het hele verhaal

in detail en alle redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten moest uiteenzetten. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de vragen tijdens het eerste interview algemeen of vaag zouden geweest zijn. Bovendien blijkt uit het vergelijken van de antwoorden van verzoeker tijdens het eerste en tweede interview bij de commissaris-generaal inderdaad dat verzoeker tijdens het tweede interview veel meer details wist te vertellen. De Raad volgt de commissaris-generaal waar hij motiveert dat dit opmerkelijk is en de geloofwaardigheid van het relaas aantast, zeker aangezien uit het eerste interview blijft dat ook daar zeer specifieke vragen werden gesteld en verzoeker op het hart werd gedrukt alles tot in detail te vertellen.

Verzoeker overtuigt niet met zijn betoog aangaande de werking van het geheugen. Dit theoretisch en algemeen betoog omtrent de werking van het geheugen alsook het lange tijdsverloop verschoont immers niet het feit dat hij tijdens het eerste gehoor uitermate vage verklaringen aflegde over elementen die essentieel zijn in zijn vluchtrelaas en de kern uitmaken van zijn vrees en tijdens het tweede gehoor plots heel gedetailleerde verklaringen kon afleggen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om coherente, aannemelijke en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde vaagheden betreffende zijn werk als kapper voor de Amerikanen en zijn verblijf op de basis hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen alsook in staat is deze meer concreet te duiden in de tijd. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt niet dat hij geheugenproblemen kent en dat deze hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker was tijdens het persoonlijk onderhoud immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij brengt evenmin een medisch attest noch enig ander begin van bewijs bij dat aantoonde dat hij daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen om zich bepaalde feiten op consistente wijze te herinneren.

Wat betreft het betoog van verzoeker waarin hij stelt dat het vluchtrelaas ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten kan veranderen, wijst de Raad erop dat dit in concreto moet worden aangetoond.

Met betrekking tot een specifieke tegenstrijdigheid met betrekking tot de Afghaanse commandant voor wie verzoeker eveneens zorgde en de plaats waar hij voor hem zorgde, stelt verzoeker zelf dat hij spijt had van zijn aanvankelijke verklaringen in het eerste interview, die niet geheel met de werkelijkheid overeenkwamen, maar die hem grotendeels waren aangeraden door zijn Afghaanse entourage in België. Verzoeker geeft dus zelf toe dat hij op dit punt heeft gelogen tijdens zijn eerste interview. Dit tast vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van zijn relaas in het algemeen aan. De uitleg van verzoeker dat hij bang was dat hij niet zou worden geloofd als hij van meet af aan de waarheid had verteld, aangezien een pas (die hij niet had) altijd vereist is om het Afghaanse deel van een basis te betreden, kan een dergelijke leugen niet verschonen.

Met betrekking tot de twee stukken die verzoeker aan de commissaris-generaal heeft voorgelegd bevat de bestreden beslissing de volgende motieven:

“U legt ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor ter staving van uw werkzaamheden op de Amerikaanse basis. Aan de kopieën van de certificaten die u van de Amerikanen zou gekregen hebben, kan immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend, en dit om verschillende redenen.

Vooreerst mag het duidelijk zijn dat u deze stukken niet voorlegde in het kader van geloofwaardige verklaringen. Bovendien betreffende deze stukken loutere kleurenprints waaraan hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar de authenticiteit van deze stukken op geen enkele manier kan worden nagegaan.

Voorts moet nog volgende worden opgemerkt. De “Asmar” basis waar u zou gewerkt hebben, blijkt de Monti basis te zijn (Zie kaart toegevoegd aan de blauwe map). Bravo Company, 2nd Bataljon, 27ste infantry opereerde vanuit COP Monti van april 2011 tot april 2012.

Eén van de certificaten die u voorlegde, i.c. Certificate of Appreciation, vermeldt evenwel ‘Kunar Asmar Base’. Dat een officieel attest, uitgereikt door een officiële instantie, de naam zou vermelden die in de volksmond voor de basis wordt gebruikt en niet de officiële benaming voor de basis, is niet aannemelijk.

Voorts stelt dit certificaat dat u er werkzaam was van februari 2013 tot augustus 2013 (zie info in groene map). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat Monti Base Camp sloot in mei 2013 (zie informatie in uw administratief dossier). Dat u er dan zou gewerkt hebben tot augustus 2013 is niet ernstig. Verder stelt dit attest dat u er werkzaam was van februari 2013 tot augustus 2013, wat een zevental maanden is. Nochtans verklaarde u twee jaar werkzaam te zijn geweest op de basis (zie supra).

Ook volgende houdt geen steek. U verklaarde dat de Amerikanen er nog zaten toen u er uw werkzaamheden stopzette (CGVS2, p. 12). U verklaarde verder dat u de twee certificaten kreeg uitgereikt 3 à 4 maanden voor u uw werk stopte (CGVS2, p. 11). Uit wat u verder verklaarde blijkt u uw werkzaamheden abrupt te hebben stopgezet, en dit nadat u een tweede keer zou zijn gecontacteerd door de Taliban. Hoe de Amerikanen u dan 3 à 4 maanden voor u stopte al een 'certificate of appreciation' zouden hebben kunnen uitreiken waarop vermeld staat tot wanneer u actief was, is volstrekt onduidelijk daar ze onmogelijk konden weten wanneer u uw werkzaamheden zou stoppen.

Het 'certificate of achievement', betreft bovendien een louter ongedateerde en niet ondertekende print. Het bevat voorts de eigenaardige vermelding '@.honor' alsook wordt 'CO 2 – 26- INF' vermeld. Dit staat voor '2nd Bataljon, 26th Infantry'. Echter, zoals reeds aangehaald blijkt uit de beschikbare informatie dat de '27th Infantry' gestationeerd was in Monti Base (zie informatie in uw administratief dossier).

Tot slot wordt in dit attest melding gemaakt van uw 'special labor'. Dit mag toch verbazen gezien u slechts twee dagen per week als kapper zou gewerkt hebben op de basis.

Kan hier overigens nog worden opgemerkt dat u ook niet eens blijkt te weten waarom u deze attesten kreeg uitgereikt noch wat erin staat. U liet het aan niemand lezen (CGVS2, p. 11).

Het mag duidelijk zijn dat in het licht van al voorgaande de voorgelegde stukken niet als tastbaar en overtuigend begin van bewijs betreffende uw werkzaamheden op de Amerikaanse basis kunnen worden aangenomen en bijgevolg geenszins in staat zijn de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen."

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat de certificaten die verzoeker voorlegt niet geloofwaardig zijn, zeker gezien hun inhoud, die pertinente fouten bevat wat betreft onder meer de naam van de basis, de naam van het bataljon dat er gevestigd was, en het feit dat het kamp in mei 2013 reeds sloot terwijl verzoeker verklaart er tot augustus 2013 gewerkt te hebben. De verklaringen op dit punt werden door de commissaris-generaal dan ook terecht als ongeloofwaardig bestempeld. Ook deze elementen dragen bij tot de algemene ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

Uit het voorgaande blijkt dat uit de elementen van het administratief dossier duidelijk wordt dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is. De kern van het relaas van verzoeker, namelijk het feit dat hij op een Amerikaanse basis kapper is geweest, en om die reden door de taliban werd bedreigd, is immers totaal ongeloofwaardig. Verzoeker geeft toe in zijn eerste interview over een essentieel element gelogen te hebben, en legde stukken voor die inhoudelijk elementen bevatten die niet kloppen en dus als vals bestempeld kunnen worden. Aangezien verzoeker de kernelementen van zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt, maakt hij ook een eventuele vervolging door de taliban op deze gronden niet aannemelijk. De elementen die verzoeker naar voor brengt over zijn zogenaamde vervolging door de taliban zijn dan ook irrelevant want eveneens totaal ongeloofwaardig. Hetzelfde geldt overigens voor de verklaringen van verzoeker over de vervolging waarvan verzoekers neef het slachtoffer was geworden als gevolg van de zoektocht van de taliban naar hem.

Bovendien weerlegt verzoeker op geen enkele wijze de volgende motieven:

"Voorts moet opgemerkt worden dat u gedurende 9 jaar in Kabul hebt gewoond (CGVS1-P.5) en als kapper hebt gewerkt. U heeft er nooit problemen gekend en verliet het land 10 à 15 dagen na de machtsovername. U vertrek blijkt te zijn ingegeven door de algemene situatie. U verklaarde dat u op het moment van de machtsovername bang was en niet wist wat te doen om te overleven. U beweerde dat de Taliban het beroep van kapper en barbier als een misdaad en een zonde beschouwde. Kappers, zoals u, wisten niet meer wat voor werk te doen als hen het beroep van kapper werd ontnomen (CGVS1-P.12). U verliet het land preventief en uw vrees bleek puur hypothetisch. U kende gedurende de tijd die u in Kabul woonde nimmer problemen met de Taliban (CGVS1, p. 16). U brengt dan ook geen elementen aan die toelaten te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient uw vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in concreto aan te tonen maar blijft hier in gebreke."

Dit is een determinerend motief dat reeds volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging geenszins aannemelijk.

De kritiek van verzoeker op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de asielaanvragen van verzoeker in Oostenrijk en Bulgarije zijn verder eveneens niet relevant, aangezien het asielaanvraag van de verzoekende partij ongeloofwaardig wordt bevonden. Dit betreft overigens overtollige motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt verder dat, indien er evenwel twijfel bestaat over de waarheid van de aangevoerde feiten, hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. De Raad herhaalt dat het asielaanvraag van verzoeker als totaal ongeloofwaardig werd bestempeld, en er dan ook geen enkele reden is om verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan. Verzoeker stelt immers zelf dat één van de voorwaarden voor het toekennen van het voordeel van de twijfel erin bestaat dat zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek. Uit voorgaande bespreking is echter gebleken dat dit helemaal niet het geval is. Evenmin is bovendien de algemene geloofwaardigheid van verzoeker komen vast te staan, terwijl verzoeker dit zelf ook als een voorwaarde voor het toekennen van het voordeel van de twijfel aanhaalt.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt daarnaast ook nog melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf in Europa. Hij stelt dat hij al bijna twee jaar in Europa leeft, waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft nu de taliban dit als een ongelovig land beschouwd. Zijn verblijf buiten Afghanistan heeft ertoe geleid dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt. Verzoeker – die in Europa sinds bijna twee jaar leeft – is volgens hem duidelijk 'verwesterd'. Deze verwesterings vloei voort uit de tijd die hij buiten zijn land van herkomst heeft doorgebracht en zijn geslaagde integratie in België, waar hij thans werkt. Deze verwestering was volgens verzoeker echter duidelijk al aanwezig voordat hij zijn land van herkomst verliet, zowel door zijn nabijheid tot de Amerikanen als door zijn beroepsactiviteit als kapper en barbier, een praktijk die door de taliban verboden is. Verweerder had volgens verzoeker op zijn minst meer vragen moeten stellen over dit punt, maar heeft dit nagelaten. Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een 'westerse stijl'. Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van het laatste jaar dat hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en waarden. Ter conclusie vreest verzoeker het doelwit te zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden, wat ook begrijpelijk is aangezien de dood van zijn eigen broer na zijn terugkeer naar Afghanistan, zoals eerder vermeld. Verzoeker, die in België aankwam toen hij nog grotendeels minderjarig was, heeft een uitstekende integratie genoten in België, waar hij was ingeschreven op school, waar hij werd begeleid door een voogd, waar hij ook de kans kreeg om diepgaande en duurzame sociale relaties te ontwikkelen en zich te ontwikkelen binnen de westerse sociale en maatschappelijke normen. Daarbij zou het volgens hem bijzonder gevaarlijk voor hem zijn om terug te keren naar Afghanistan, waar hij, zoals uit eerdere ontwikkelingen blijkt, waarschijnlijk het doelwit zal zijn van de taliban vanwege zijn westers profiel.

Verzoeker voert ook aan dat hij slachtoffer zal dreigen te worden van willekeurig geweld bij een terugkeer naar Afghanistan. Hoewel de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan momenteel bijzonder problematisch is, is dit volgens verzoeker des te duidelijker met betrekking tot de provincie Nangarhar waaruit de verzoeker afkomstig is, en van de stad Kabul, in dewelke hij heeft tot zijn vertrek verbleven. Alvorens dit laatste te analyseren, wordt erop gewezen dat de herkomst van verzoeker door geen van de partijen is betwist, zodat deze als vaststaand moet worden beschouwd. In elk geval zijn de verklaringen van verzoeker ter zake voldoende duidelijk en gedetailleerd om te bewijzen dat hij wel degelijk een inwoner van deze provincie is. Bij lezing van de bestreden beslissing wekt het allereerst verbazing dat de wederpartij op geen enkel moment een concrete analyse van de situatie in de genoemde provincie Nangarhar en de stad Kabul heeft gemaakt.

Het bestreden besluit wekt bij de analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan de indruk van een copy-paste van andere besluiten, zonder enige individualisering met betrekking tot de concrete situatie in verzoekers thuisprovincie. Uit het laatste EUAA-rapport blijkt volgens verzoeker duidelijk dat de provincie Nangarhar momenteel een grotere veiligheidsinstabiliteit vertoont dan de rest van het land. Hoewel dit natuurlijk te wijten is aan de taliban, wordt deze problematische veiligheidssituatie nog versterkt door de gevaarlijke en dodelijke aanwezigheid van de ISKP, een terroristische beweging. Uit de inhoud van dit rapport - dat door de wederpartij verrassend genoeg niet is vermeld met betrekking tot verzoekers thuisprovincie - blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar bijzonder problematisch is. Derhalve moet volgens verzoeker worden geconcludeerd dat hij op dit punt subsidiaire bescherming moet worden verleend aangezien hij het risico loopt om ondergedompeld te worden aan willekeurig geweld in het kader van een niet-internationaal gewapend conflict. Uit het laatste EUAA-rapport blijkt duidelijk dat de provincie Kabul momenteel een grotere veiligheidsinstabiliteit vertoont dan de rest van het land.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker tijdens zijn interviews bij de commissaris-generaal niet de provincie Nangarhar, maar wel Chaghazai (sommigen noemen het volgens verzoeker Asadabad) vermeldde. De commissaris-generaal vermeldt dit bovendien ook in de bestreden beslissing. Het betoog van verzoeker over de provincie Nangarhar is dan ook niet dienstig.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zijn zgn. risicoprofiel van kapper in een Amerikaanse basis niet aannemelijk heeft gemaakt. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij om die reden een groter risico zou lopen.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons

sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een

professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door controleurs van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (Ministry of Communications and Information Technology) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook van personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de 'geloofsethiek en denkwijze' van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als 'verwesterd' worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen 'die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden', dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die 'verwesterd' zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

De elementen van zgn. verwestering die verzoeker aanhaalt en die hierboven werden weergegeven, volstaan niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Er moet worden vastgesteld dat ze niet volstaan opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Verzoeker schetst geenszins een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De duur van zijn verblijf in België, is verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie supra). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een ‘reëel risico’ loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip ‘ernstige schade’ door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

Waar verzoeker zou verwijzen naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep.

Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het Afghanistan Freedom Front (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door BBC Monitoring. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als 'meest actieve groep' tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als 'veel minder actief dan in 2022'. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5) De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de facto militaire troepen of de de facto politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30). In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34). ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF. UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en

incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden. In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 113; COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022. Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de facto regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de facto regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als 'explosies/geweld op afstand'. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders. Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als 'gevechten', 33 als 'explosies/geweld op afstand' en 105 als 'geweld tegen burgers' (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de de facto militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken. In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de New York Times melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41 en EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit Chaghasarai in de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Tevens kan ook nog worden gesteld dat voor de provincie Kabul, waar verzoeker naar eigen verklaringen 9 jaar heeft gewoond, uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pahstou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU